

Đà Lạt Tôi Thương Nhớ Đà Lạt Của Tôi Ở

Còn nóng bức một ngày, tin thời tiết hôm nay / báo cho biết vậy
đó...Sáng dậy, hiu hiu gió / mặt trời lên tự nhiên. Con bướm
chao cánh nghiêng / trên nụ quỳ hé nở / cô bé bên cửa sổ / nở
nụ cười như hoa...

Tôi nhớ về xưa, xa / nhớ thành phố Đà Lạt / tháng Mười trời
thơm ngát / gió cũng mát thơm lừng. Đà Lạt trọn năm Xuân /
không ai mồ hôi đổ / học trò đi trong phố / như bướm bay trong
vườn. Học trò tôi dễ thương / má hường và tóc biếc...

Ba mươi năm xa biệt / nhớ Đà Lạt làm sao! Ở đây cỏ có màu /
màu tươi và màu úa. Ở đây mưa và gió, ở đây tuyết và băng,
bốn mùa trong một năm, phập phồng tin dự báo: Hôm nay thì
nắng ráo, ngày mai có bão dông...ngày một những con sông /
nước tràn bờ ngập lụt! Học trò tới trường học / quần áo đổi theo
mùa. Tội nghiệp ai mộng mơ đành vẽ vờ mộng ảo. Thí
dụ: Ngày nắng ráo...tưởng tượng cơn mưa phùn...rồi làm thơ
nhớ nhung, rồi viết văn lãng mạn...

Bạn bắt đầu ngao ngán: tôi sắp có thơ rồi! Dĩ nhiên tôi nhớ hoài
/ Đà Lạt tôi từng sống. Chiến tranh và hy vọng...dù sao cũng là
tình, tôi có vào nhà binh cũng nhớ về trường học, nhớ vô cùng
mái tóc / của những em mười lăm / nhớ những đôi mắt nhung /
của những em mười bảy...Nhớ một hôm nào ấy, người ta đi
sang sông!

*Hôm nay nắng bao dung / hay là nắng tàn nhẫn / tôi thổi hoa bay
phấn / tôi thả hồn tôi bay...Tôi nghĩ tới một ngày / tôi không còn
gì nữa / Đà Lạt tôi thương nhớ, Đà Lạt của tôi ơi!*

Trần Văn Lệ